

CSENDES ÖRÖM

*A csendes öröm naponta, hogy élek,
érzem magam, mint kenyeret a száj,
fogam között kóstolgom létem,
s azt mondom, jó, és nem azt, hogy muszáj.*

*Mert látok napfényt, tapogat a földön,
ujja hegyén bőröm bizserog,
és nézegetek gót, fekete fákat,
és fölmásznék rá, mint a kisgyerek.*

*Mert szelet iszom, s csak enyém a kortya,
s a világ képe egyedül enyém,
e nagy birtoktól nem foszthat meg senki
mert nem látja úgy senki, ahogy én.*

*A csillagokat szemeimbe zárom,
hogy belső napom fényesebb legyen,
hogy saját egem éghessen a tájon:
magamon állok, mint Sion-hegyen,*

*s az írhatatlan törvényeket őrzöm
és hirdetem a föltárt léten át,
míg életem, mint pergament, egy őszön
halálba sárgul, szépen, mint a fák.*

ÁLMODD ÉS ŐRIZD

*Őrizd,
hogy nincsen senkid-semmid,
csak egy fa és egy fűszál,
s egy város, mely kihalt,
s míg szétvetett lábbal a holdon ülsz már,
csillagokba borzongod a dalt.*

*Őrizd,
hogy jársz lakatlan erdőn,
aminek neve is te vagy,
te vagy madara és az ének,
s virág között, hol utak égnek,
magadnak lábnyoma vagy.*

*Őrizd,
benned a béke,
benned a kezdet és a vég,
őrizd meg elmondatlanul
magad, mint eltítkolt mesét.*

*Álmodd és őrizd:
a végtelenben
tejutak másik oldalán,
hasonmásod a félelemben
rólad énekel talán.*